

малъ вече нужда отъ сжъжа съ бжлгаре-тѣ. За това Борисъ захвалъ повечко да мисли за отношенията си къмъ рѣшителния Василь, който не билъ като слабия и недѣятелния Михайлъ 3-й, па и да се бои да го не сполѣти нѣкое зло отъ Лудовика, който дори дирилъ случай да обяви война Борису. И така Борисъ испратилъ едно посолство до цариградския сжборъ, който прѣзъ 869 год. билъ сжбралъ царъ Василь, слѣдъ сваляние-то на патриарха Фотия и замѣствание-то му отъ Игнатия. Царъ Василь посрѣщналъ съ голѣма почетъ бжлгарски-тѣ пратенници и ги вжвелъ въ засѣдание-то на сжбора, гдѣто имъ било дадено такова почетно мѣсто, каквото било дадено и на пратенници-тѣ на нѣмския царъ Лудовикъ. Слѣдъ четири дни, откакъ сжборъ-тъ свършилъ работа-та си, и членове-тѣ му се готвели вече да си отиджтъ, царъ Василь ненадѣйно ги свикалъ на ново засѣдание, което станало на 3-й Марта 870 г. и на което присжтвувале и бжлгарски-тѣ пратеници. На това засѣдание, макаръ и да се противиле папски-тѣ пратенници, рѣшило се, че Бжлгария трѣбва да бжде подчинена въ духовно отношение на цариградския патриархъ.

Веднага слѣдъ рѣшение-то на сжбора, цариградский патриархъ Игнатий поставилъ нѣкой-си Иосифъ, гржкъ, за архиепископъ на бжлгаре-тѣ, избралъ, колкото трѣбвало, епископи и свещенници, па ги испратилъ въ Бжлгария. По слѣдствие на това, безъ да чака разрѣшение отъ папа-та, всичко-то латинско духовенство оставило Бжлгария, заедно съ началника си Гримоалдъ, и вжрнжло се въ Римъ. Борисъ писалъ на папа-та, че по рѣшение-то на цариградския сжборъ той испраща изъ Бжлгария римско-то духовенство. Така се свършило кратковрѣменно-то римско духовно господарување въ Бжлгария. Като се сдобила бжлгарска-та джржава съ архиепископъ и епископи, тука се турила и основа-та на самостоятелна Бжлгарска Черкова. Поставенний отъ патриарха Игнатия бжлгарски архиепископъ билъ сжвсемъ независимъ въ вжтрѣшно-то управление на Бжлгарска-та Черкова, а само вжнкашно зависялъ отъ цариградския патриархъ. Бжлгарский архиепископъ е ималъ право да ржкополага и бжлгаре свещенници за епископи въ Бжлгария; въ Цариградъ бжлгарский архиепископъ считале за второ лице слѣдъ патриарха и когато му се случвало да ходи въ столица-та на византийски-тѣ царйове и да при-